

Doping-frågan äntligen löst

Trodde ni det? Rubriken kunde annars vara hämtad ur den internationella dopingkommissionen WADAs årsrapport. Men så är nog inte alls fallet tyvärr – läget är lika bedrövligt som tidigare. Här en liten sammanställning sen sist.

● Det var ett tag sedan NCT rapporterade i ämnet, vilket kanske får en del att tro att läget är lugnt. Att bevaka doping-ämnet är dock så negativt att vi inte vill dra fram detta jämt. Men det är väl annars enda sättet att få eländet att upphöra. För toppidrotten är numera så genomkommersialiserad och omsätter så mycket pengar att värderingar bland aktörerna har ändrats. Fair play verkar att vara helt ute.

Cykel har som bekant sedan länge intagit något av en tätposition i dopingsammanhang, men den ena "idrotten" efter den andra dyker nu upp – det verkar bara bero på att man tidigare inte blivit testad. Och att man nu enligt WADA har läget under kontroll bara för att några åker fast – måste falla på sin egen logik.

Du har inte en chans

Fakta är väl att du har igen chans alls att vinna om du inte dopar dig. Och de som åker fast är bara de som varit tillräckligt klumpiga. För nästan alla "segrare" blir ju numera utsatta för kontroll efter loppet och skulle dessa 100 %-iga, så vore det väl ingen vits att hålla på. Även om många inte är intelligenta, så så dumma är de inte.

Utän det bör vara så att uppbackade av speciallabb och vissa doktorer, så är risken att åka fast liten och därför fortsätter man. I konditionssporter som cykel är ofta en liten förhöjning av blodvärdena helt avgörande. Och blod-doping går överhuvudtaget inte att spåra – här måste man ju lita till "individuella träningskurvor", jaga folk över hela jordklotet under uppbyggnadsperioden och sedan blir de ändå bara hindrade att starta, om de nu råkar "åka fast". Och hittills har väl nästan varenda toppåkare inom cykelns paradgrenar varit avstängda en eller flera gånger.

Och nu i dagarna var det André Agassis tur att erkänna. 1997 åkte han t o m fast, men friades eftersom han hävdade att han druckit ur tränarens glas "av misstag". Vilket han nu erkänner var lögn, men man undrar förstås varför han meddelar detta just nu. Och tydligen är det vanligt att tränarna pimplar dopingpreparat? Och för inte länge sedan ertappades även Martina Hingis.

Engelska toppryttaren Michael Whitaker fälldes nyligen för hästdoping och flera andra ryttare har åkt fast. Sprintern Tim Montgo-

mery (sambo med Marion Jones) erkänner att också han var dopad vid Sidney-OS, men han har aldrig åkt fast. Maurice Green skall enligt en leverantör betalat Balco-labbet 240.000 kr. Balco-labbet hade en stor del av den amerikanska friidrotteliten som kunder.

"Ren idrott" en katastrof

Magnus Hedman, förra landslagsmålvakten i fotboll, åtalades nyligen för doping med stanozolol (samma ämne som Ben Johnson åkte fast för i OS-finalen -88). Magnus nekade förstås (det gör nästan alla), men man hittade spår i blodet och 55 tabletter i hans bil. Vad värre är – han var ytterligare en i raden av företrädare för stiftelsen "Ren idrott", som åkte fast för doping. Denna organisation har nu tappat så många av sina företrädare att man väl får fundera på att lägga ner verksamheten. Eller är det en strategi hos stiftelsen, att man vill ha företrädare som vet vad de pratar om, när de skall avråda andra – förutsatt att de inte avslöjas förstås.

Österikaren Berhard Kohl (3:a i förra årets TDF) åkte fast för "cera"-doping, en "utvecklad" form av epo. MTB-cyklisten Peter Riis (borde vara släkt med Bjarne Riis, som erkänt att han var dopad under åtskilliga år under sin karriär utan att åka fast och som nu är boss för ett proffslag på touren) har åkt fast för just epo. Världsmästarinnan Marta Bastianelli (en av Susanne Ljungskogs värsta konkurrenter) har också åkt fast – även damerna kämpar numera om stora pengar.

Dansken Michael Rasmussen, som tvingades av banan i ledning under TDF 2007, pga att många konkurrenter krävde detta, då han undvikigt en rad tester utan förklaring. Vill han nu göra come back i TDF måste han böta en årslön (6 milj kr) – men han funderar på att dra detta "avtal" inför domstol.

Lance Armstrong again

Förra serbiske förbundskaptenen inom cykel greps i norra Italien tillsammans med 30 andra (varav 12 cyklister) i en dopingrazzia och mängder av preparat beslagtogs. Riccardo Ricco (2:a i förra årets Giro d'Italia) uteslöts även ur TDF samma år tillsammans med en kompis och laget fick lägga ner verksamheten.

Världsmästaren från 2005, Tom Boonen från Belgien, åkte fast för kokain-doping förra året och blev avstängd från TDF detta år. Under våren i år åkte han fast för samma sak igen, men fick ändå starta i årets upplaga. Hade man sådan brist på kända namn, att man var tvungen till detta?

Ständigt dopingmisstänkte Lance Armstrong gjorde i år en märklig come back efter fyra års uppehåll. Han kom 3:a och hade enligt Danmarks främste blodforskare samma blodvärden under hela loppet, vilket är unikt och kan tyda på doping. Lance har dock aldrig åkt fast under hela sin karriär. Men man kan verkligen fråga sig varför han ställde upp. Betalade arrangörerna så bra, för att få med åtminstone någon känd deltagare?

Detta är bara några fall, som vi lyckats snappa upp i nyhetfloden. Och det är som sagt troligen bara ett fåtal som åker dit, annars skulle man inte fortsätta. □